

Tá však bola zrazu zamknutá! Mykal ňou, ale nedala sa otvoriť. Rázne sa vyhupol na mrežovanú bránu a preliezol cez ňu. Bea s Lukom spravili to isté. Luk však pritom zostal visieť na železnom trní a roztrhol si nohavice.

„Ešte aj toto!“ nariekal.

„Stretneme sa zajtra po škole v tajnom úkryte!“ navrhla Bea. Chlapci súhlasili. Išli s ňou až pred jej dom a potom zamierili domov.

Bea čo najtichšie otvorila. Nehlučne za sebou zavrela dvere a zakrádala sa do svojej izby.

„Beáta!“ ozval sa zrazu z obývačky prísny hlas. Preľaknuto sa mykla, zhlboka sa nadýchla, obrátila sa a otvorila dvere do obývacej izby.

Pani Gazdová sedela so zaťatými perami na kraji pohovky a bubnovala prstami po opierke.

„Smiem vedieť, kde si bola?“

„Eh... iba sa nadýchať čerstvého vzduchu,“ vymýšľala si Bea.

„Klameš, bola si na cintoríne!“ Žena buchla pästou do pohovky.

„O-o-odkiaľ to, preboha, viete?“ opýtala sa Bea vyplášená.

Pani Gazdová sa nahlas nadýchla. „Teda sa priznávaš! Beáta, veľmi si ma sklamala.“

„Išli... išli ste za mnou?“ chcela vedieť Bea.

„Mala som telefonát!“ informovala ju pani Gazdová. „Neznámy mi oznámil, že sa s dvoma chlapcami zakrádaš cintorínom.“